

ELS OBSEQUIS MÉS PREUATS ES FAN AMB LES MANS

VIU AMB SENZILLESA I L'ECONOMIA DE LA GRATUÏTAT ENS FARÀ FELIÇOS

Viu senzillament perquè altres, senzillament, puguin viure

www.caritas.es

Cartell Caritas

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Els membres febles del Cos de Crist

La festa del Corpus és tota ella una festa d'amor; d'aquí ve que també puguem dir-ne Dia de la Caritat. El Cos de Crist ofert gratuïtament, i tota la seva vida curulla d'estimació, en són la font i l'origen. És un Cos que s'ha fet cada vegada més gran i al qual són aplicables les paraules de l'apòstol Pau: «Vosaltres formeu el cos de Crist, i cadascun n'és un membre.»

En aquests moments, molts membres d'aquest cos es troben emmalaltits per la pobresa, la solitud, la manca de treball o de sostre. Prop del 25 per cent d'atur, una quarta part de la població tendint cap a la pobresa, desenes de milers de desnonaments a causa de les hipoteques... L'apòstol Pau continua dient: «Si un mem-

bre sofreix tots els altres sofreixen amb ell... els que tenim per menys decents els tractem amb major decència.» Les seves paraules són una crida a la sol·licitud envers els més pobres. Per això, el cartell de Caritas d'aquest any accentua frases com aquestes: *Viu senzillament perquè els altres puguin viure. Actua gratuïtament. Els obsequis més preuats es fan amb les mans.*

Són moltes les persones que fan «dia de la caritat» tots els dies de l'any; això és sentir-se membre viu del Cos de Crist. Altres, però, amb molt poder bancari o polític, en fan «dia permanent de la injustícia i de l'espoli», llançats sobre els més febles. Si la caritat és un cant de lloança a Déu, els causants de la pobresa en són la negació.

Solemnitat del Cos i de la Sang de Crist | Cicle B

Lectura del llibre de l'Èxode (24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.» Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot.» Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

Salm responsorial (Salm 115)

Invocant el nom del Senyor,
alçaré el calze per celebrar la salvació.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians hebreus (9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més

perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. [...]

Lectura de l'evangeli segons sant Marc (14,12-16.22-26)

El primer dia dels àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar.» Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos.» Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins el dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.» Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

2

full

Això és el meu cos. Això és la meva sang | Mn. Marc Majà i Guiu.....

«Això és el meu cos. [...] Això és la meva sang.» Des del temps dels apòstols fins avui, els deixebles de Crist restem sense paraules davant la força i, al mateix temps, senzillesa d'aquests mots. Com pot ser que Jesús, el Senyor, estigui realment present en el pa i el vi de l'Eucaristia?

Ja sant Tomàs d'Aquino, en el segle XIII, va escriure referint-se a l'Eucaristia: «Fou el més gran dels miracles que Ell va fer, i el deixà com a consol especialíssim als entristits per la seva absència.» Sant Tomàs ens parla de l'Eucaristia com «el més gran dels miracles»! I és que, d'alguna manera, la presència real de Crist en l'Eucaristia és, de fet, un miracle que es perpetua en la història.

Com reaccionar davant quelcom tan gran? Com viure adequadament una experiència que ens supera? La Solemnitat del Cos i la Sang de Crist que celebrem ens convida a viure la missa amb actitud de respecte, agraïment i compromís.

Respecte entès com a reconeixement humil (adoració) de la grandesa de Déu que, malgrat això, ha volgut fer-se tan proper a nosaltres.

Agraïment, per l'amor que Crist ens ha mostrat, lliurant la seva vida per nosaltres.

Compromís, com a conseqüència autenticadora del trobament amb ell.

Ompliu-los de l'esperit del vostre sant temor |

Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La pregària que acompanya la imposició de mans en la confirmació acaba amb aquestes paraules: «Ompliu-los del vostre sant temor.» El setè dels dons de l'Esperit Sant és el sant temor de Déu. Però parlar del temor de Déu, per una part, sona una mica estrany en molts ambients, com si aquest fos contrari a l'amor de Déu; però, per l'altra, també constatem que manca un fonament per a una autèntica vida ètica i moral.

El sant temor de Déu apareix sempre davant el que és sagrat, el misteri de Déu. Reflexiona el beat cardenal Newman: «Els sentiments de temor i de respecte al sagrat, són sentiments cristians o no? Ningú no en pot dubtar raonablement. Són els sentiments que tindriem, i en grau intens, si tinguéssim la visió del Déu sobirà. Són els sentiments que tindriem si "realitzàvem" la seva presència. En la mesura en què el creiem present, els hem de tenir. No tenir-los és no "verificar", no creure que és present.»

El sant temor de Déu, do de l'Esperit, no és pròpiament el temor davant de Déu que podem tenir quan recordem els nostres pecats i això ens inquieta, ens entristeix i ens pertorba, ni és tampoc el temor d'anar a l'infern; sinó que es tracta del sant temor de Déu que ens porta al respecte reverencial i filial envers el qui és el nostre Pare i el nostre Déu, tal com ens ho ha revelat Jesucrist. El sant temor de Déu com a do de l'Esperit Sant ens porta a fugir sempre del que pogués ser ofensa a Déu, de tot el que no és la seva vo-

luntat. El sant temor de Déu no té com a arrel el temor del càstig, sinó l'amor que Déu té envers nosaltres. Com puc ofendre el qui m'estima infinitament? Com puc no respondre amb amor, que em porta al temor de caure en el pecat, al qui m'ha estimat de manera gratuïta i sense cap mèrit meu?

El do del sant temor de Déu perfecciona les virtuts de l'esperança i de la templança, perquè ens porta a la confiança en la gràcia de Déu, que mai no permet que siguem temptats més enllà de les nostres forces i ens dóna les gràcies per a vèncer el pecat i, al mateix temps, ens dóna la certesa de la misericòrdia de Déu a favor nostre. El sant temor de Déu, com a do de l'Esperit Sant, ens ajuda a descobrir les falses realitats que poden ser ocasió de pecat o d'allunyament de Déu i ens dóna les forces per a fugir-ne.

El sant temor de Déu ens fa descobrir sobretot la presència amorosa de Déu en la seva majestat divina, única i sobirana, misteri d'amor misericordiós. I, al mateix temps, ens descobreix el misteri del pecat, misteri d'impietat i iniquitat, com a ofensa a Déu, Pare amorós i misericordiós. El sant temor de Déu ens porta a mirar la nostra vida cada dia a la llum de l'examen de consciència per a reconèixer els nostres pecats i feblesa, acollint la misericòrdia de Déu demanant el perdó i la gràcia de la lluita per a vèncer el pecat, per a no pactar mai amb el pecat i per a emprendre contínuament el camí de la llibertat, que és el camí de la penitència cristiana.

Agenda litúrgica de la setmana

10 □ Diumenge del Cos i la Sang de Crist / Cicle B. Santa Margarida, reina (†1093).

Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus 9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26

Litúrgia de les hores: Setmana II

11 ■ Dilluns. Sant Bernabé, apòstol (s. I). Santa Maria Rosa Molas, verge (†1876).

Lectures: Fets 11,21b-26;13,1-3 / Salm 97 / Mateu 5,1-12

12 ■ Dimarts. Sant Joan de Sahagun (†1479). Sant Onofre, monjo (s. IV).

Lectures: 1Reis 17,7-16 / Salm 4 / Mateu 5,13-16

13 □ Dimecres. Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (†1231). Sant Pelegrí, màrtir.

Lectures: 1Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19

14 ■ Dijous. Sant Eliseu, profeta (s. VI aC).

Lectures: 1Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26

15 □ Divendres. El Sagrat Cor de Jesús. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge

(†1865). Sant Guiu, màrtir (†303).

Lectures: Osees 11,1.3-4.8c-9 / Salm Isaïes 12,2-3.4bcd.5-6 / Efeis 3,8-12.14-19 / Joan 19,31-37

16 □ Dissabte. El Cor Immaculat de Maria. Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s. IV).

Lectures: 1Reis 19,19-21 / Salm 15 / Lluç 2,41-51

17 ■ Diumenge XI de durant l'any / Cicle B. Sant Benvingut, religiós. Sant Ismael (†326).

Lectures: Ezequiel 17,22-24 / Salm 91 / 2Corintis 5,6-10 / Marc 4,26-34

150 anys de la canonització de sant Miquel dels Sants |

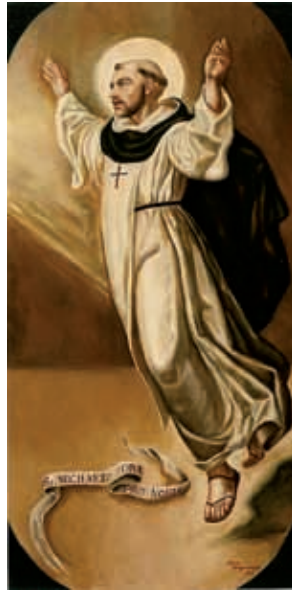
Ramon Ordeig i Mata

El diumenge 8 de juny de 1862, festivitat de la Pentecosta, el papa Pius IX canonitzava a la basílica de Sant Pere del Vaticà el beat Miquel dels Sants Argemir i Mitjà, prevere, trinitari descalç, nascut a Vic el 29 de setembre de 1591 i mort a Valladolid el 10 d'abril de 1625. En la mateixa sumptuosa cerimònia foren canonitzats també els anomenats Màrtirs del Japó, 23 franciscans i 3 jesuïtes que havien sofert martiri en aquell arxipèlag del Pacífic l'any 1597.

La façana de la basílica vaticana lluïa, sota la balconada, un gran domàs amb les figures dels nous sants.

Dins l'atri hi havia tres grans quadres amb les efígies dels màrtirs franciscans al damunt de la porta central i les dels màrtirs jesuïtes i del trinitari vigatà al damunt de les portes laterals. El del nou sant vigatà representava l'intercanvi místic de cors entre Jesucrist i fra Miquel dels Sants. L'interior del temple, il·luminat amb grans canelobres i làmpades, era ornat amb més pintures representatives dels principals miracles dels nous sants, especialment dels que havien servit per a cloure la causa de canonització. Els miracles al·lusius al nostre sant foren les curacions de malalts, alguns dels quals veieren fra Miquel dels Sants en figura de serafí, i els èxtasis que tingué mentre deia la missa.

Les set del matí era l'hora indicada per a l'inici del cerimonial i en aquell moment començà la solemne processó per la plaça de Sant Pere, on es concentrava el públic que no tenia cabuda a l'interior de la basílica. Formaven part de la llarguíssima comitiva diversos frares trinitaris portant l'estendard de sant Miquel dels Sants, així com alguns franciscans i jesuïtes portadors dels estandards dels màrtirs japonesos. El papa, precedit del nom-

brós personal de la cúria i de la capella pontificia, de la noblesa romana i dels molts bisbes, arquebisbes i cardenals presents a Roma, féu el recorregut fins a l'altar assegut en la cadira gestatòria i sota pal·li. Després de les formalitats de rigor en les cerimònies de canonització i del ritual litúrgic prescrit, Pius IX féu la proclamació de santedat del beat Miquel dels Sants i dels beats Màrtirs del Japó i tot seguit entonà el tedèum. A les deu començava la missa pontifical, que s'allargà fins a la una.

Entre els molts bisbes presents a la cerimònia hi havia el de Vic, Joan Josep Castanyer, que havia viatjat a

Roma juntament amb els altres vint-i-dos bisbes que embarcaren a Barcelona el vespre del 12 de maig i arribaren a Civitavecchia la matinada del 15. I entre el clergat i els seglars que pelegrinaren a Roma per a la gran festa s'hi comptaven les comissions del capítol catedralici i de l'ajuntament de Vic, amb un grup de ciutadans que se'ls ajuntaren, tots els quals foren rebuts en audiència privada per

Pius IX. El bisbe obtingué l'estendard de sant Miquel dels Sants, en una cara del qual figurava el sant a la glòria i en l'altra un èxtasi seu a Salamanca en un dia de carnaval. Fou dut a Vic pel canonge Llorenç Pujol i col·locat al cor de la catedral, davant per davant de l'orgue, on pogué ser admirat fins a la seva destrucció el juliol de 1936. Per sort se salvà de la crema el quadre de la beatificació de 1779, que presideix l'altar del sant des de 1962.

A Vic s'acordà de posposar les festes de la canonització fins a l'agost per tal de disposar de més temps per als preparatius. Entretant el 5 de juliol, festa de sant Miquel dels Sants, foren celebrats oficis a l'església dels Trinitaris i a la capella de la Casa Natalícia. En aquesta darrera el predicador fou

l'arquebisbe Antoni Maria Claret, que més de matí havia celebrat la missa a la cambra natalícia.

Tant el ressò que tingué a Vic la festa vaticana del 8 de juny com les festes celebrades del 23 al 27 d'agost a la ciutat foren viscudes intensament per un vigatà que llavors era un noi de quinze anys, Jaume Collell, el futur canonge, que en féu una esplèndida evocació gairebé seixanta anys més tard en un dels seus llibres de memòries, el titulat *Del meu fadrinatge*.

En deu pàgines delicioses féu reviure l'ambient ciutadà des que arribà la notícia de la canonització fins al darrer dia de les festes vigatanes, durant les quals els veïns rivalitzaren per veure quin carrer o plaça aconseguia la millor ornamentació i il·luminació a base d'enramades, domassos, cortinatges, cartells, gresollets i altres elements decoratius. El capítol il·luminà la façana de la catedral amb 4.000 vasos de colors i l'ajuntament aixecà un monumental templet gòtic a la plaça Major. A cada cap de carrer i placeta hi havia un altar amb el sant. Ressaltava la decoració del Call Nou, que fou transformat en un bosc de pins poblat amb les bèsties dissecades del museu d'història natural del Seminari, per figurar l'anada del noi Miquel Argemir al Montseny.

El dia principal de les festes fou el diumenge 24 d'agost, al matí del qual se celebrà un solemne pontifical a la catedral, il·luminada amb aranyes de cristall i ornada amb domassos i cortinatges. El mestre vigatà Bernat Calbó Puig dirigí els cantors i l'orquestra de la capella de la seu, reforçada amb molts cantors i músics vinguts de fora. Predicà el sermó un jove canonge de Tortosa amb gran fama d'orador, Benet Sanz, futur arquebisbe de Valladolid i de Sevilla, on moriria essent cardenal.

A la magna processó de la tarda, contemplada per una gentada que en dificultava el pas, hi figuraven el pendó principal portat pel governador civil com a delegat reial, el gran estendard vaticà que calgué confiar a sis homes, el reliquiari de plata amb un os del sant i l'antiga imatge de sant Miquel de l'altar dels Trinitaris que era duta sota tàlem.

Una de les cares de l'estendard exhibit a Roma el dia de la canonització. Es guardava a la catedral de Vic. Fou destruït l'any 1936

Com a conclusió de les festes de canonització, l'ajuntament, en nom de la ciutat, demanà al prelat que instés a Roma la declaració canònica del patronatge de sant Miquel dels Sants. De fet, sense esperar la declaració romana, ja feia uns quants anys que els vigatans consideraven el beat patró de la ciutat conjuntament amb els sants màrtirs Llucià i Marcjà.

La canonització inspirà l'autor anònim d'uns goigs a lloança de sant Miquel dels Sants impresos en 1872, la darrera estrofa dels quals, en ortografia actualitzada, fa així:

*Molts miracles aprovats
en vida i després de mort,
de Pius novè amb acord
en Roma els bisbes juntats,
dels sants al culte major
dit papa us ha sublimat.*

Una experiència única: Reprenem el camí de Sant Jaume!

Delegació Diocesana de Joves

Vegeu el Full de diumenge passat, a la pàgina 7, on trobareu la primera part d'aquesta informació adreçada a tots els nois i noies tothom que vulguin fer amb nosaltres el Camí de Sant Jaume

Podré fer-lo?

No patiu: ens proposem de fer una experiència única a l'abast de qualsevol adolescent i jove. No es tracta d'un camí per a atletes, sinó per a joves normals. Per això, a més de la caminada que fem a la fresca del matí, i d'un bon dinar, dediquem les tardes a activitats: sortides a llocs de l'entorn, piscina, activitats lúdiques i tampoc no hi falta mai la pregària i la formació: en el camí és molt fàcil i tot hi porta i és d'allò més natural; és una part del camí.

Què et proposem?

Fer el tram del camí de Sant Jaume que va de Lleó a Ponferrada amb les següents etapes:

Dilluns 2 de juliol: viatge i «presa de contacte»: Lleó - Valverde de la Virgen (10 km).

Dimarts 3 de juliol: Castrojeriz-Frómista (25 km).

Dimecres 4 de juliol: Valverde - Hospital de Órbigo (20 km).

Dijous 5 de juliol: Hospital de Órbigo - Astorga (15 km).

Divendres 6 de juliol: Astorga - Rabanal del Camino (19 km).

Dissabte 7 de juliol: Rabanal - El Acebo (18 km).

Diumenge 8 de juliol: El Acebo - Ponferrada (13 km).

Antic Palau Episcopal d'Astorga, d'Antoni Gaudí. Actualment, Museo de los Caminos

El tram d'enguany

Segons el nostre expert sobre el terreny, Mn. Pere Oliva, «el paisatge d'aquest tram s'assembla a la Burgos-Lleó, tot i que en alguns moments fa costa amunt. És la zona anomenada dels *páramos*... extensions llargues, molt de cereal. A partir de Rabanal, la vegetació és més agradable i cada cop més atlàntica: s'acaben els rostolls i comencem a trobar paratges verdejants... Es fa un recorregut per tres zones-regions: la capital, la Maragatería i El Bierzo. Amanit tot per la pelegrina Egèria, els *castros* celtes, la regió muntanyenca de La Cabrera d'influència gallega, pàtria dels óssos...».

La logística

Pel que a la logística està preparada per a un grup ben nombrós: un autocar ens acompanya cada dia per als desplaçaments extraordinaris. Els petits pobles per on passem ens acullen: ja ens esperen i tenen l'allotjament a punt. Una furgoneta s'avança amb la intenció. Els monitors ja fa temps que preparen tots els detalls per fer del camí una bona experiència.

A qui s'adreça?

A nois i noies a partir de 3r d'ESO i, també, per a majors de 18 anys.

Si sou un grup, podem passar-vos una presentació al vostre poble.

El preu, que ho inclou tot, està especialment pensat per als joves: 195 €

Més informació:

A les següents adreces: joves@bisbatvic.com / jaumecasamitjana@hotmail.com / rosersolanas@hotmail.com / 656366337 (Jaume) / 626285055 (Roser).

Per a inscriure's cal adreçar-se a alguns dels responsables, o per mitjà de www.jbvic.com, i fer l'ingrés al número de compte: 2100-0288-86-0200180407.

Crònica de la visita pastoral a l'arxiprestat de Bages Sud (7)

Després d'un dinar popular entorn d'una paella [a Castelltallat, el 17 de març], el senyor bisbe anà a Sant Sadurní de Callús. Visità la residència d'avis. La reunió del consell fou molt interessant, pletòrica de fe, d'amor a la parròquia i entusiasta. Apreciem-ne algunes frases que mostren la vitalitat de la comunitat, molt unida al seu rector, Mn. Antoni Jolis: «El mossèn sap demanar molt bé. Això és lo que fa poble (referent a la restauració dels passos del viacrucis). Als enterraments hi va tothom. Els joves confirmats l'última vegada han fet de catequistes als 53 confirmats d'avui. La Maria es posa a tot arreu. Encara no ens el feu capellà?», digué una consellera demanant pel diaca Mn. Florenci Gras. «A la residència d'avis hi ha molt voluntariat jove»... La missa estacional, amb les 53 confirmacions, fou plena a vessar. Que solemnes ressonaren les paraules de l'evangeli: «Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill Únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell.» I que escoltada l'exhortació del Pastor. Amb l'adoració del Santíssim, seguida de silenci reverencial, i els agraïments, s'acabà tard. El clar de lluna ens permeté de veure bé el camí de retorn.

L'endemà, diumenge dia 18, al matí, la visita fou a Rajadell. El rector, Mn. Pere Soldevila, amb uns quants bons feligresos es miraren la teulada de l'església, últimament restaurada. Uns moments de confessionari i catequesi. La missa estacional amb cants dirigits per mà de mestre. Homilia molt escoltada amb càlida exhortació

a seguir Jesús, l'enviat de Déu «que tant ha estimat el món». Poc temps per a visitar les velles pedres romàniques. «Aquestes imatges són les dels nostres patrons — em digué la mare d'una monja contemplativa de Vic—, són les de sant Iscle i santa Victòria, i la del seu davant, sant Sebastià.» També uns esposos, perseverants a viure la fe, ens explicaren el consol que els dona poder recordar com un fill seu, mort a l'edat de vint anys, «havia rebut tots els sacraments. Fou l'únic del seu grup que demanà per a ser confirmat. Tot això que té davant de Déu!».

Pocs minuts després érem a Sant Vicenç de Fals. Un grupet de parroquians ens esperaven; el senyor bisbe estigué amb ells. Catequesi i missa estacional ben dirigida pel senyor rector, Mn. Pere Soldevila. Sermó de quaresma amb record per al Dia del Seminari. Exposició del Santíssim demanant per les vocacions: «Doneu-nos, Senyor, molts i sants sacerdots. Doneu-nos vocacions a la vida consagrada. Doneu-nos famílies verament cristianes.» Pròpiament el senyor bisbe acabà la visita pastoral d'aquell diumenge assistint al magnífic concert de quaresma que tingué lloc a la barroca església del monestir de Santa Teresa de Vic, a càrrec del Cor Artesenc. Molt bé! És una gran meditació pasqual. Amb veus de qualitat. Format, dirigit i animat per Mn. Pere Soldevila que, en això, té un carisma especial. El senyor bisbe els agrai el concert i animà a continuar amb aquest apostolat de tant nivell cultural, religiós i espiritual. Per molts anys, Cor Artesenc!

Jornades Interdiocesanes de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears

Enguany tindran lloc al Seminari Diocesà de Vic del dilluns dia 2 de juliol, a partir de dos quarts d'onze del matí, fins al dimecres dia 6, havent dinat.

El tema central serà «Any de la Fe. Per a impulsar la catequesi».

L'import de la matrícula serà de 35 euros; l'allotjament, en habitació doble, 120 euros, i, en habitació individual, 155 euros.

Les inscripcions es faran a la Secretaria del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, de dilluns a divendres, de 9,00 h a 13,00 h, c/ dels Àngels, 18, Barcelona, tel. 93 302 10 41, fax 93 317 39 86, a/e secretaria@sicb.e.telefonica.net, web www.sic-catequesi.cat. Termini: 18 de juny.

Presència del bisbe Romà a l'arxiprestat del Lluçanès

S'hi farà present diumenge vinent, 17 de juny, en ocasió de la 13a Trobada de les Parròquies del Lluçanès al santuari dels Munts. Presidirà la celebració de l'eucaristia, que tindrà lloc a dos quarts de sis de la tarda.

El dia 30 d'aquest mateix, a les vuit del vespre, a Prats de Lluçanès, administrarà el sacrament de la confirmació a un grup de quinze nois i noies de tercer d'ESO després de participar durant dos cursos en la catequesi parroquial.

Aquest mateix dia, i en aquesta mateixa parròquia, a dos quarts d'onze del vespre començarà la Vetlla Extraordinària d'Espigues Diocesana que organitza l'Adoració Nocturna de forma itinerant i amb la participació del senyor bisbe.

A la vora del foc | Quina poca fe | Climent Forner.....

És ben coneguda la reprimenda de Jesús als seus deixebles quan aquests, davant la tempesta del llac de Galilea, tingueren por d'enfonsar-se mentre ell dormia (o bé ho feia veure): «Covards, més que covards!» Recorda aquella altra escena del Mestre quan se'ls aparegué de matinada caminant sobre l'aigua talment un fantasma: «Sóc jo, no tingueu por.» Val la pena de reflexionar-hi, tant a nivell individual com col·lectiu. Pere cridava: «Senyor, salva'm!» Tots solem cridar: «Senyor, salveu-nos!»

Les persones, si volen realitzar-se plenament, el primer que han de fer és creure en si mateixes i, si creuen en Déu, encara més. És enorme el potencial mental que hi ha en cada persona, com més va, més reconegut pels psicòlegs. Ah, si creguéssim de debò en nosaltres mateixos! Seríem capaços de fer miracles (en el bon sentit de la paraula) més grans i tot que els de Jesús, com ell mateix reconeixia. Per què Déu va enviar-nos el seu Fill i ha posat l'univers a les nostres mans? Perquè confia en nosaltres com nosaltres hauríem de confiar en ell lluitant pel seu Regne. Amb fe, amor, llibertat i corresponsabilitat no hi ha somni impossible: justícia, pau, solidaritat, progrés, ecologia...

Els pobles i les nacions, igualment. Estic pensant, per exemple, en Catalunya, la meva dissortada pàtria.

Per què no aconseguim d'una vegada, després de segles d'esclavituds i menyspreus, aquella plenitud política que es mereix i necessita? Per què no acaba de creure en si mateixa, malgrat els considerables avenços que pugui haver assolit i malgrat l'excel·lència de la seva realització cultural, tan rica i sorprenent. Per massa fenícia i romàntica? No n'hi ha prou amb vendre llibres i roses per Sant Jordi, ni amb encendre la flama del Canigó i ballar sardanes per Sant Joan, ni amb hissar la senyera als quatre vents per l'Onze de Setembre. Il·lusió, convenciment, unió de forces i lideratge és el que li cal.

Estic pensant també en la meua Santa Mare Església Catòlica i Apostòlica: ella que en el Concili Vaticà II es va definir a si mateixa com a «Poble de Déu, reial, sacerdotat i profètic», per què no s'acaba de creure que ho sigui fins a treure'n totes les conseqüències evangèliques possibles i necessàries d'acord amb els signes dels temps? Per què té por (de qui?, de què?). Per què no es fia prou de l'Esperit Sant que és qui la guia. Per què no confia prou en tots els seus membres, laics i laiques inclosos. Per què, en lloc de condemnar-lo, no estima prou el món que és cridada a salvar. Ah, com s'anirien resolent tots els seus problemes haguts i per haver, començant per la credibilitat i per la manca de vocacions! Quina poca fe!

Llibres | Preguem de la A a la Z.....

Editorial Claret. Col·lecció A cel obert, 14. Autor: Juanjo Fernández Sola.

És una continuació de *La pregària de la porta* anunciat en aquesta mateixa secció (vegeu Full del 10 de febrer del 2008). Conté una introducció i unes pregàries (75 en total) relacionades amb les 26 lletres de l'alfabet, de la A a la Z, equivalent a l'alfa i omega bíblic-litúrgic. Jo diria que és un llibre interactiu, per la forma de presentar-lo. Cada pregària va acompanyada de la corresponent il·lustració. És dedicat a «mares, pares, mestres, catequistes, monitors, nens i nenes». Perquè el facin servir i aprenguin a «pregar a partir del més quotidià, de tot allò

que ens acompanya en les nostres vides». Francesc Torralba considera que la publicació d'aquest llibre, «amb l'estil didàctic i pedagògic que caracteritza la prosa de Juanjo Fernández, és una excel·lent notícia, el perfecte regal...».

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Júlia Ayala

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19

C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60